

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 94/2564

คำวินิจฉัยที่ 94/2564 ศาลจังหวัดภูเก็ต ศาลผู้ส่งความเห็นศาลปกครองภูเก็ต ศาลผู้รับความเห็นบริษัท ช.โจทก์ เทศบาลนครภูเก็ต จำเลย

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีที่ โจทก์ซึ่งเป็นเอกชน ยื่นฟ้องเทศบาลนครภูเก็ต จำเลย อ้างว่า โจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินมีโฉนด ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่จำเลยกระทำละเมิดก่อสร้างขยายถนนภูเก็ต รุกล้ำที่ดินของโจทก์ทางด้านทิศเหนือ รวมเนื้อที่ ๑๙.๘ ตารางวา โดยไม่มีการเวนคืนตามกฎหมาย อุทิศ ยกให้ หรือแบ่งแยกเป็นทางสาธารณะ ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายต้องเสียพื้นที่ใช้สอยในที่ดินรวมเนื้อที่ ๑๙.๘ ตารางวา ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้จำเลยคืนที่ดินพิพาท หากคืนไม่ได้ให้ชดเชยราคาพร้อมดอกเบี้ย และให้จำเลยชำระค่าขาดประโยชน์ ส่วนจำเลยให้การว่า ที่ดินพิพาทเป็นช่องทางจราจรในเขตถนนภูเก็ต ซึ่งประชาชนใช้สัญจรตั้งแต่ปี ๒๕๖๒ โดยเจ้าของกรรมสิทธิ์เดิมไม่ได้หวงห้าม หรือปิดกั้นอันเป็นการอุทิศที่ดินพิพาทให้เป็นทางสาธารณะประโยชน์ โดยปริยาย ที่ดินพิพาทจึงตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันก่อนที่โจทก์จะรับโอนที่ดินแปลงดังกล่าว โจทก์ผู้รับโอนย่อมไม่มีสิทธิดีกว่าผู้โอน โจทก์จึงไม่ใช่เจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาท จำเลยไม่ได้กระทำละเมิดต่อโจทก์ โจทก์ไม่มีสิทธิขอคืนที่ดินพิพาท และเรียกค่าเสียหายจากจำเลย ขอให้ยกฟ้อง เห็นว่า แม้เทศบาลนครภูเก็ต จำเลย ซึ่งเป็นราชการส่วนท้องถิ่นจะเป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และมีหน้าที่ในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำตามมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ก็ตาม แต่การที่โจทก์ฟ้องจำเลย โดยอ้างเหตุว่าจำเลยกระทำละเมิดบุกรุกเข้าก่อสร้างขยายถนนภูเก็ตในที่ดินของตน ส่วนจำเลยให้การว่า การกระทำของจำเลย ไม่เป็นละเมิด เนื่องจากที่ดินพิพาทเป็นทางสาธารณะประโยชน์ การที่จะวินิจฉัยว่าจำเลยกระทำละเมิดต่อโจทก์หรือไม่

คำพิพากษา

จึงเป็นเพียงผลของการวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับสถานะของที่ดินพิพาทว่าเป็นที่ดินที่โจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์หรือเป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ซึ่งหากศาลวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ การก่อสร้างขยายถนนภูเก็ตของจำเลยก็เป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ แต่หากที่ดินพิพาทตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งอยู่ในการดูแลรักษาของจำเลยแล้ว จะเป็นผลให้จำเลยมีอำนาจเข้าไปจัดให้มีและบำรุงรักษาทางพิพาทได้ ไม่เป็นละเมิดต่อโจทก์ และทำให้โจทก์ต้องเสียสิทธิในที่ดินพิพาท ดังนั้น คำฟ้องของโจทก์จึงมีความมุ่งหมายที่จะให้ศาลมีคำพิพากษารับรองคุ้มครองสิทธิในที่ดินของโจทก์เป็นสำคัญ ข้อพิพาทในคดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/94/2564>